

قانون تشويق و حمايت از سرمايه‌گذاري خارجي

فصل اول - تعاريف

ماده (1) اصطلاحات و عبارات بكار برده شده در اين قانون داراي معاني زير مي‌باشد:

قانون: قانون تشويق و حمايت سرمايه‌گذاري خارجي سرمايه‌گذار خارجي: اشخاص حقيقي و يا حقيقي غير ايراني يا ايراني با استفاده از سرمايه با منشأ خارجي كه مجوز سرمايه‌گذاري موضوع ماده (6) را اخذ نموده باشند.

سرمايه خارجي: انواع سرمايه اعم از نقدي و يا غير نقدي كه توسط سرمايه‌گذار خارجي به كشور وارد مي‌شود و شامل موارد زير مي‌گردد:

الف - وجوه نقدي كه به صورت ارز قابل تبديل از طريق نظام بانكي يا ديگر طرق انتقال وجوه كه مورد تأييد بانك مركزي جمهوري اسلامي ايران باشد، به كشور وارد شود،

ب - ماشين آلات و تجهيزات،

ج - ابزار و قطعات يدكي، قطعات منفصله و مواد اوليه ، افزودني و كمكي،

د - حق اختراع ، دانش فني ، اسامي و علائم تجاري و خدمات تخصصي،

ه - سود سهام قابل انتقال سرمايه‌گذار خارجي،

و - ساير موارد مجاز با تصويب هيات دولت.

سرمايه‌گذاري خارجي: بكارگيري سرمايه خارجي در يك بنگاه اقتصادي جديد يا موجود پس از اخذ مجوز سرمايه‌گذاري.

مجوز سرمایه‌گذاری: مجوزی که بر طبق ماده (6) این قانون برای هر مورد سرمایه‌گذاری خارجی صادر می‌شود.

سازمان: سازمان سرمایه‌گذاری و کمک‌های اقتصادی و فنی ایران موضوع ماده (5) قانون تشکیل وزارت امور اقتصادی و دارایی مصوب 1353/4/24

شورای عالی: شورای عالی سرمایه‌گذاری موضوع ماده (7) قانون اساسنامه سازمان سرمایه‌گذاری و کمک‌های اقتصادی و فنی ایران مصوب 1354/3/12

هیات: هیات سرمایه‌گذاری خارجی موضوع ماده (6) این قانون

فصل دوم - شرایط عمومی پذیرش سرمایه خارجی

ماده (2) پذیرش سرمایه‌گذاری خارجی بر اساس این قانون و با رعایت سایر قوانین و مقررات جاری کشور به منظور عمران و آبادی و فعالیتهای تولیدی اعم از صنعتی، معدنی، کشاورزی و خدمات می‌بایست براساس ضوابط زیر صورت پذیرد:

الف- موجب رشد اقتصادی، ارتقاء فن آوری، ارتقاء کیفیت تولیدات، افزایش فرصتهای شغلی، افزایش صادرات و ورود به بازارهای جهانی شود.

ب- موجب تهدید امنیت ملی و منافع عمومی، تخریب محیط زیست، اخلاف در اقتصاد کشور و تضعیف تولیدات مبتنی بر سرمایه‌گذاریهای داخلی نشود.

ج- متضمن اعطای امتیاز توسط دولت به سرمایه گذاران خارجی نباشد. منظور از امتیاز، حقوق ویژه‌ای است که سرمایه گذاران خارجی را در موقعیت انحصاری قرار داد.

د- هم ارزش کالا و خدمات توليدي حاصل از سرمايه‌گذاري خارجي موضوع اين قانون نسبت به ارزش کالا و خدمات عرضه شده در بازار داخلي در زمان صدور مجوز ، در هر بخش اقتصادي از 25 درصد و در هر رشته از 35 درصد بيشتر نباشد. تعيين رشته‌ها و ميزان سرمايه‌گذاري در هر يك از آنها طبق آئين نامه‌اي خواهد بود كه به تصويب هيات وزيران مي‌رسد.

سرمايه‌گذاري خارجي جهت توليد کالا و خدمات براي صدور به خارج از کشور مجز نفت خام از اين نسبت ها معاف است.

تبصره: قانون مربوط به تملك اموال غير منقول اتباع خارجي مصوب 1310/3/16 كماكان به قوت خود باقي مي‌باشد. تملك هر نوع زمين به هر ميزان به نام سرمايه گذار خارجي در چارچوب اين قانون مجاز نمي‌باشد.

ماده (3) سرمايه‌گذاريهاي خارجي كه بر اساس مفاد اين قانون پذيرفته مي‌شوند از تسهيلات و حمايتهاي اين قانون برخوردارند. اين سرمايه‌گذاريها به دو طريق زير قابل پذيرش هستند:

الف- سرمايه‌گذاري مستقيم خارجي در زمينه‌هاي كه فعاليت بخش خصوصي در آن مجاز مي‌باشد.

ب- سرمايه‌گذاريهاي خارجي در كلييه بخش ها در چارچوب روشهاي " مشاركت مدني " ، " بيع متقابل " ، " ساخت ، بهره برداري و واگذاري " كه برگشت سرمايه و منافع حاصله صرفاً از عملکرد اقتصادي طرح مورد سرمايه‌گذاري ناشي شود و متكي به تضمين دولت، شرکتهای دولتي یا بانکها نباشد.

تبصره 1- مادام که سرمایه‌گذاری خارجی موضوع روشهای " ساخت ، بهره‌برداری و واگذاری" مندرج در بند (ب) این ماده و سود مترتب بر آن مستهک نشده است، اعمال حق مالکانه نسبت به سهم سرمایه باقی مانده بر بنگاه اقتصادی سرمایه پذیر توسط سرمایه گذار خارجی مجاز می‌باشد.

تبصره 2- در مورد سرمایه‌گذاریهای موضوع بند (ب) ماده (3) این قانون چنانچه وضع قوانین یا مصوبات دولت موجب ممنوعیت یا توقف اجرای موافقتنامه‌های مالی پذیرفته شده در چارچوب این قانون شود، زیان حاصل حداکثر تا سقف اقساط سررسید شده توسط دولت تامین و پرداخت می‌گردد. حدود تعهدات قابل پذیرش، در چارچوب این قانون به تصویب هیات وزیران خواهد رسید.

ماده (4) سرمایه‌گذاری دولت یا دولتهای خارجی در جمهوری اسلامی ایران حسب مورد منوط به تصویب مجلس شورای اسلامی می‌باشد سرمایه‌گذاری شرکتهای دولتی خارجی در حکم خصوصی تلقی می‌گردد.

فصل سوم - مراجع ذيصلاح

ماده (5) سازمان ، تنها نهاد رسمي تشويق سرمايه‌گذاريهاي خارجي در کشور و رسيدگي به کليه امور مربوط به سرمايه‌گذاريهاي خارجي مي‌باشد. درخواستهاي سرمايه‌گذاران خارجي در خصوص امور مربوطه از جمله پذيرش، ورود، بکارگيري و خروج سرمايه مي‌بايد به سازمان تسليم گردد.

ماده (6) به منظور رسيدگي و اخذ تصميم در خصوص درخواستهاي موضوع ماده (5) ، هياتي با نام هيأت سرمايه‌گذاري خارجي به رياست معاون وزير امور اقتصادي و دارايي بعنوان رئيس کل سازمان، معاون وزارت امور خارجه، معاون رئيس سازمان مديریت و برنامه‌ريزي کشور معاون رئيس کل بانک مرکزي جمهوري اسلامي ايران و حسب مورد، معاونين وزارتخانه هاي ذيربط تشکيل مي‌گردد. در ارتباط با درخواست پذيرش، مجوز سرمايه‌گذاري پس از تصويب هيأت با تائيد و امضاي وزير امور اقتصادي و دارايي صادر مي‌گردد. بهنگام پذيرش سرمايه‌گذاري هيأت خارجي موظف به رعايت ضوابط مندرج در ماده 2 اين قانون مي‌باشد.

تبصره - سازمان مکلف است درخواستهاي سرمايه‌گذاري را پس از بررسي مقدماتي حداکثر ظرف (15) روز از تاريخ دريافت آنها همراه با نظر خود در هيأت مطرح نمايد. هيأت موظف است حداکثر ظرف مدت يکماه از تاريخ مطرح شدن درخواستهاي مذکور به موضوع رسيدگي و تصميم نهايي خود را کتبا اعلام نمايد.

ماده (7) بمنظور تسهیل و تسریع امور مربوط به پذیرش و فعالیت سرمایه‌گذاریهای خارجی در کشور، کلیه دستگاههای ذیربط از جمله وزارت امور اقتصادی و دارایی، وزارت امور خارجه، وزارت بازرگانی، وزارت کار و امور اجتماعی، بانک مرکزی جمهوری اسلامی ایران، گمرک جمهوری اسلامی ایران، اداره کل ثبت شرکتها و مالکیت صنعتی و سازمان حفاظت از محیط زیست مکلفند نسبت به معرفی یک نماینده تام الاختیار با امضای بالاترین مقام دستگاه به سازمان اقدام نمایند. نمایندگان معرفی شده بعنوان رابط و هماهنگ کننده کلیه امور مربوطه در آن دستگاه با سازمان شناخته میشوند.

فصل چهارم - تضمین و انتقال سرمایه خارجی

ماده (8) سرمایه‌گذاران خارجی مشمول این قانون از کلیه حقوق، حمایتها و تسهیلاتی که برای سرمایه‌گذاران داخلی موجود است به طور یکسان برخوردار می‌باشند.

ماده (9) سرمایه‌گذاری خارجی مورد سلب مالکیت و ملی شدن قرار نخواهد گرفت مگر برای منافع عمومی، به موجب فرآیند قانونی، به روش غیر تبعیض آمیز در مقابل پرداخت مناسب غرامت به مآخذ ارزش واقعی آن سرمایه‌گذاری، بلافاصله قبل از سلب مالکیت.

تبصره 1 - تقاضای جبران خسارت وارده باید حداکثر در مدت یکسال پس از سلب مالکیت یا ملی شدن به هیات تسلیم شود.

تبصره 2 - اختلاف ناشی از سلب مالکیت یا ملی شدن بر اساس ماده (19) این قانون حل و فصل خواهد شد.

ماده (10) واگذاری تمام یا بخشی از سرمایه خارجی به سرمایه‌گذار داخلی و یا با موافقت هیات و تأیید وزیر امور اقتصادی و دارایی به سرمایه‌گذار خارجی دیگر مجاز می‌باشد. در صورت انتقال به سرمایه‌گذار خارجی دیگر، انتقال‌گیرنده باید حداقل شرایط سرمایه‌گذار اولیه را دارا بوده و از نظر مقررات این قانون جایگزین و یا شریک سرمایه‌گذار قبلی خواهد بود.

فصل پنجم - مقررات پذیرش ، ورود و خروج سرمایه خارجی

ماده (11) سرمایه خارجی می‌تواند به یکی یا ترکیبی از صور زیر به کشور وارد و تحت پوشش این قانون قرار گیرد.

الف - وجوه نقدی که به ریال تبدیل می‌شود.

ب - وجوه نقدی که به ریال تبدیل نمی‌شود و مستقیماً برای خریدها و سفارشات مربوط به سرمایه‌گذاری خارجی مورد استفاده قرار گیرد.

ج - ارقام غیر نقدی پس از طی مراحل ارزیابی توسط مراجع ذیصلاح.

تبصره - ترتیبات مربوط به نحوه ارزیابی و ثبت سرمایه خارجی در آئین نامه اجرایی این قانون تعیین خواهد شد.

ماده (12) نرخ ارز مورد عمل به هنگام ورود یا خروج سرمایه خارجی و همچنین کلیه انتقالات ارزی در صورت تک‌نرخ بودن ارز همان نرخ رایج در شبکه رسمی کشور و در غیر اینصورت نرخ آزاد روز به تشخیص بانک مرکزی جمهوری اسلامی ایران ملاک خواهد بود.

ماده (13) اصل سرمایه خارجی و منافع آن یا آنچه از اصل سرمایه در کشور باقی مانده باشد با دادن پیش‌آگهی سه ماهه به هیات و بعد از انجام کلیه تعهدات و پرداخت کسورات قانونی و تصویب هیات و تأیید وزیر امور اقتصادی و دارایی قابل انتقال به خارج خواهد بود.

ماده (14) سود سرمایه‌گذاری خارجی پس از کسر مالیات و عوارض و اندوخته‌های قانونی با تصویب هیات و تأیید

وزیر امور اقتصادی و دارایی قابل انتقال به خارج است.

ماده (15) پرداختهای مربوط به اقساط اصل تسهیلات مالی سرمایه گذاران خارجی و هزینه های مربوطه ، قراردادهای حق اختراع، دانش فنی، کمکهای فنی و مهندسی، اسامی و علائم تجاری، مدیریت و قراردادهای مشابه در چارچوب سرمایه گذاری خارجی بر اساس مصوبات هیات و تأیید وزیر امور اقتصادی و دارایی، قابل انتقال به خارج می باشد.

ماده (16) انتقالات موضوع مواد (13) ، (14) و (15) با رعایت مفاد بند (ب) ماده (3) این قانون قابل انجام است.

ماده (17) تامین ارز برای انتقالات موضوع مواد (13) ، (14) و (15) به روشهای زیر میسر است:

الف - خرید ارز از نظام بانکی

ب - از محل ارز حاصل از صدور محصولات تولیدی و یا ارز حاصل از ارائه خدمات بنگاه اقتصادی که سرمایه خارجی در آن به کار گرفته شده است.

ج - صادرات کالاهای مجاز با رعایت قوانین و مقررات مربوطه .

تبصره 1- بکارگیری یک یا ترکیبی از روشهای فوق در مجوز سرمایه گذاری درج می گردد .

تبصره 2 - بانک مرکزی جمهوری اسلامی ایران مکلف است معادل ارزی وجوه قابل انتقال موضوع بند (الف) این ماده را با موافقت سازمان و تأیید وزیر

اقتصادی و دارایی‌تأمین و در اختیار
سرمایه‌گذار خارجی قرار دهد.

تبصره 3- چنانچه مجوز سرمایه‌گذاری معطوف به بند (ب)
و یا (ج) این ماده گردد، مجوز مذکور به منزله
مجوز صادرات تلقی می‌گردد.

ماده (18) خروج آن بخش از سرمایه خارجی که در چارچوب مجوز
سرمایه‌گذاری به کشور وارد شده اما به کار گرفته
نشده باشد، از شمول کلیه قوانین و مقررات ارزی و
صادرات و واردات مستثنی می‌باشد.

فصل ششم - حل و فصل اختلافات

ماده (19) اختلافات بین دولت و سرمایه گذاران خارجی در خصوص تعهدات متقابل در چارچوب سرمایه‌گذاریهای موضوع این قانون چنانچه از طریق مذاکره حل و فصل نگردد در دادگاههای داخلی مورد رسیدگی قرار می‌گیرد، مگر آنکه در قانون موافقتنامه دوجانبه سرمایه‌گذاری با دولت متبوع سرمایه گذار خارجی، در مورد شیوه دیگری از حل و فصل اختلافات توافق شده باشد.

فصل هفتم - مقررات نهایی

ماده (20) دستگاههای اجرایی زیربط مکلفند در خصوص صدور روادید، اجازه اقامت، صدور پروانه کار و اشتغال حسب مورد برای سرمایه گذاران، مدیران و کارشناسان خارجی برای بخش خصوصی مرتبط با سرمایه‌گذاریهای خارجی مشمول این قانون و بستگان درجه یک آنها بر اساس درخواست سازمان اقدام نمایند.

تبصره - مواد اختلاف بین سازمان و دستگاه های اجرایی با نظر وزیر امور اقتصادی و دارایی حل و فصل می‌شود.

ماده (21) سازمان مکلف است امکان دسترسی همگانی را به کلیه اطلاعات مربوط به سرمایه‌گذاری و سرمایه گذاران خارجی، فرصتهای سرمایه‌گذاری، شرکای ایرانی، موضوع فعالیت و سایر اطلاعاتی که در اختیار آن سازمان قرار داد فراهم نماید.

ماده (22) کلیه وزارتخانه ها و شرکتهای و سازمانهای دولتی و موسسات عمومی که شمول قانون بر آنها مستلزم ذکر نام است مکلفاند کلیه اطلاعات مورد نیاز سرمایه‌گذاری خارجی و گزارش سرمایه‌گذاریهای خارجی انجام شده را در اختیار سازمان قرار دهند تا این سازمان بر اساس ماده فوق عمل نماید.

ماده (23) وزیر امور اقتصادی و دارایی مکلف است هر شش ماه یکبار گزارش عملکرد سازمان در خصوص سرمایه‌گذاری خارجی موضوع این قانون را به کمیسیونهای ذیربط مجلس شورای اسلامی ارسال نماید.

ماده (24) از تاریخ تصویب این قانون و آئین‌نامه اجرایی آن، قانون جلب و حمایت سرمایه‌های خارجی - مصوب 9/7/1334 - و آئین‌نامه اجرایی آن لغو می‌گردد. سرمایه‌های خارجی که قبلاً بر اساس قانون مذکور مورد پذیرش قرار گرفته‌اند تحت پوشش این قانون قرار می‌گیرند. مفاد این قانون توسط قوانین و مقررات آتی در صورتی لغو یا تغییر می‌یابد که لغو یا تغییر این قانون در قوانین و مقررات مذکور تصریح شده باشد.

ماده (25) آئین‌نامه اجرایی این قانون ظرف مدت دو ماه توسط وزارت امور اقتصادی و دارایی تهیه و به تصویب هیات وزیران خواهد رسید.

طرح فوق مشتمل بر بیست و پنج ماده و یازده تبصره در جلسه علی‌روز مورخ یکهزار و سیصد و هشتاد به تصویب مجلس شورای اسلامی رسیده است.